

SVÄTÝ OTEC FRANTIŠEK A ZASVÄTENÝ ŽIVOT

Od začiatku svojho pontifikátu prejavil pápež František osobitnú lásku, ktorú má k zasvätenému životu. Bolo to najmä v pravidelných stretnutiach s rehoľnými komunitami a so zasvätenými osobami. Robil a robí to aj preto, lebo sám je rehoľníkom, ktorý svoj život zasvätil Kristovi v Spoločnosti Ježišovej. Pozná zasvätený život zvnútra a sám aj inicioval Rok zasväteného života. Je veľmi náročné vybrať si medzi toľkými a najmä prínosnými a bohatými slovami, ktorými sa obrátil na všetky zasvätené osoby v Cirkvi. Medzi základné slová nepochybne patrí apoštolský list venovaný všetkým zasväteným osobám v Roku zasväteného života, datovaný 21. novembra 2014, na sviatok Obetovania Panny Márie. Potom sú to najmä apoštolské listy napísané k svetovým dňom zasväteného života, ktoré sa slávia na sviatok Obetovania Pána, 2. februára; príhovory a listy adresované jednotlivým rehoľným inštitútom, kongregáciám a zasväteným osobám. Mnohé z týchto listov a príhovorov sa stali inšpiráciou pre napísanie tejto krátkej katechézy o kráse a veľkosti zasväteného života, tak mimoriadne dôležitej časti v Katolíckej Cirkvi.

Podľa pápeža Františka by mal zasvätený život v dnešnej spoločnosti obsahovať tri charakteristické črty: mystickú, prorockú a komunitnú. Pokúsme sa ich teda v krátkosti predstaviť tak, ako ich predkladá vo svojich príhovoroch a dokumentoch:

a) mystická črta zasväteného života

Pre mystiku je vlastné, že utvára formu života, v ktorej prevláda Božia milosť nad ľudským úsilím a pôsobenie Ducha Svätého nad ľudským konaním, čo však nikdy nevyklučuje našu vlastnú zodpovednosť. Boh s nami totiž chce spolupracovať. On je však prvým prameňom, ktorý nám dáva energiu a premieňa nás.

Zasvätené osoby potrebujú opäť rozpoznať hlavnú úlohu Ducha Svätého v živote, aby ich zasvätenie bolo autentické. Prvenstvo netvorí normy, pravidlá alebo konštitúcie, ale Duch Svätý, ktorému treba načúvať a ktorý robí zasvätený život novým, neustále nás zasvätených členov povzbudzuje a privádza k dokonalosti a svätosti.^[1]

Pápež František povzbudzuje všetkých zasvätených, aby sa nechali osvietiť a viesť Duchom Svätým. Vyjadril sa tak aj pri jednej príležitosti, keď členom kapituly Menších bratov povedal: „Duch Svätý je animátorom zasväteného života. Čím väčší priestor mu dáme, tým viac bude animátorom našich vzťahov a našej misie v Cirkvi a vo svete. Keď zasvätené osoby žijú tak, že sa nechajú osvietiť a viesť Duchom Svätým, objavia v tejto nadprirodzenej vízii tajomstvo svojho bratstva, inšpiráciu svojej služby bratom, silu ich prorockej prítomnosti v Cirkvi a vo svete. Svetlo a sila Ducha Svätého vám budú pomáhať v tom, aby ste čelili výzvam, ktoré budú pred vami, obzvlášť pri znižovaní počtov členov, zostarnutí a poklesu nových povolání...“^[2]

Ako máme možnosť vidieť, pápež František vyzdvihuje prvenstvo Ducha Svätého, ktorý vedie, dáva svetlo a silu zasväteným osobám, inšpiruje ich k misii v Cirkvi a vo svete, k službe bratom a sestrám, napriek mnohým problémom a výzvam, ktorým dnes zasvätený život čelí.

Mystická črta zasväteného života sa podľa pápeža Františka ukazuje u zasvätených aj v tom, že by mali byť viac zameraní na osobu Ježiša Krista a jeho posolstvo ako na seba samých. To je ďalšia dôležitá skutočnosť. Ježiš Kristus je vždy v centre rôznych foriem zasväteného života, preto len on je pôvodcom pravého povolania, ako sa o tom píše v Písme: „Nie vy ste si vyvolili mňa, ale ja som si vyvolil vás a ustanovil som vás, aby ste išli a prinášali ovocie a aby vaše ovocie zostalo.“ (Jn 15, 16)

Duchovná príprava na návštevu Svätého Otca na Slovensku

Pápež František často pripomína zasväteným osobám, že voľba duchovného stavu je predovšetkým dielom Pána, ktorý na nich pozrel.[3] Hovorí o dvoch pohľadoch Pána u zasvätených osôb. Prvý, ktorý sa udial pri ich krste, a druhý, neskorší, keď ich osobitne zavolať.

Povolanie je teda milosť a stretnutie s Pánom je to, čo mení život. Pápež František na záver Roka zasväteného života povedal: „V tomto môžeme vidieť počiatok zasväteného života. Zasvätení muži a ženy sú predovšetkým povolaní byť mužmi a ženami stretnutia. Povolanie totiž nevzniká z nejakého nášho plánu, ktorý sme si premysleli za „stolom“, ale z milosti Pána, ktorá k nám prichádza cez stretnutie, ktoré mení náš život. Kto sa skutočne stretne s Ježišom, nemôže ostať rovnakým ako predtým. On je tou novosťou, ktorá obnovuje všetko. Kto žije týmto stretnutím, stáva sa svedkom a umožňuje toto stretnutie druhým. Stáva sa tiež podporovateľom kultúry stretnutia, unikajúc pred vzťahovaním všetkého iba na seba, ktoré nás uzatvára do seba samých.“[4] Je to volanie Pána, ktoré priviedlo mnohých k rôznym formám zasväteného života. Volanie Pána, ktoré je na začiatku. Preto pápež František neustále upozorňuje, aby sme si sústavne pripomínali, kto si nás vyvolil a povolal do služby. A pripomína, že do zasväteného života si nás povolal ako hriešnikov.

Mystická črta zasväteného života sa prejavuje podľa pápeža Františka aj v tom, aby si zasvätené osoby boli vedomé, že sú členmi Cirkvi, ktorá je prvým duchovným domovom pre všetkých pokrstených. Spolucítiť s Cirkvou je dôležitou súčasťou zasväteného života, ako o tom hovorí sv. Ignác vo svojich Duchovných cvičeniach.[5] V apoštolskom liste všetkým zasväteným osobám pri príležitosti Roku zasväteného života pápež František pripomína toto prilnutie k Cirkvi aj týmito slovami: „Ďakujeme spoločne Otcovi, ktorý nás povolal nasledovať Ježiša v plnom stotožnení sa s jeho evanjeliom a v službe Cirkvi, a vliat do našich srdc Ducha Svätého, ktorý nám dáva radosť a umožňuje nám pred celým svetom vydávať svedectvo o jeho láske a milosrdenstve.“ Potom pripomína, že každá charizmatická rodina je darom pre Cirkev. Čím viac každá forma zasväteného života spolucíti s Cirkvou, tým viac bude skúmať skutočnosť, čo Boh a dnešné ľudstvo potrebujú.

Ďalším prvkom v mystickej črte zasväteného života je želanie Svätého Otca, aby zasvätené osoby boli osobami modlitby a adorácie. V príhovoroch nachádzame často výzvu k tomu, aby nikdy nemali zatvorené uši a srdce pred hlasom Pána, ale mali ich vždy otvorené, pretože Pán neustále hovorí. Nachádzame v nich často výzvu, aby zasvätené osoby nezabúdali na kontemplatívnu dimenziu ich zasvätenia a vyhýbali sa prílišnému aktivizmu. Pápež František dodáva, že rehoľné povolanie nie je práca. V tomto zmysle pozýva zasvätené osoby k tomu, aby sa nikdy nevzdialili od Ježiša, totiž, aby sa nikdy neprestali modliť. Pri stretnutí s kňazmi, rehoľníkmi a seminaristami v Keni povedal: „Ak sa zasvätený vzdialí od modlitby, duša vyschne. Suché figy sú škaredé. Ich výzor je nepekný. Duša rehoľníčky, rehoľníka, kňaza, ktorý sa nemodlí, je nepekná duša.“[6] Modliť sa znamená byť neustále v kontakte s Bohom. A to platí aj pre zasvätené osoby. Pán nás neustále čaká v modlitbe, aby sme kontemplovali jeho Slovo.

Počas svojho pontifikátu pápež František kladie dôraz na to, aby zasvätené osoby boli nielen osobami modlitby, ale trávili viac času aj v adorácii pred Pánom.[7]

b) prorocká črta zasväteného života

Pápež František vo svojich mnohých príhovoroch pripomína zasväteným aj prorockú črtu ich povolania. Píše: „Očakávam, že „prebudíte svet“, pretože znakom, ktorý charakterizuje zasvätený život, je proroctvo. Evanjeliová radikálnosť sa nepožaduje len od rehoľníkov, požaduje sa od všetkých. Ale rehoľníci nasledujú Pána osobitným spôsobom, a to prorockým spôsobom. A to je priorita, ktorá sa teraz vyžaduje: Byť prorokmi, ktorí svedčia o tom, ako Ježiš žil na tejto zemi... rehoľník sa nikdy nemôže vzdať prorokovania.“[8]

Proroctvo zasväteného života má osobitné charizmatické črty, v každej jednej z ich foriem. Vyjadrujú sa najmä v evanjeliových radách, ktoré prijímajú členovia zasväteného života a prejavujú sa v konkrétnom svedectve a konkrétnej misii, ktorá je účasťou na Božej misii.

Duchovná príprava na návštevu Svätého Otca na Slovensku

Zasvätený život je Boží dar Cirkvi. Je to prorocký dar, ktorý nie vždy býva v Cirkvi docenený. Predsa je však neoceniteľným darom, ktorý dáva Pán skrze jednotlivcov, ktorí oduševnene odpovedajú na Pánovo volanie. Jednotlivé charizmy sú udelené Duchom Svätým. No pápež František pripomína: „Beda, ak naše charizmy skamenejú do abstraktnej náuky. Charizmy zakladateľov – ako som to povedal aj pri iných príležitostiach – nemôžu byť uzavreté vo fľaši, nie sú to muzeálne exponáty. Našimi zakladateľmi hýbal Duch Svätý a nemali strach zašpiniť si ruky každodenným životom, problémami ľudí, a s odvahou kráčali po geografických a existenciálnych perifériách. Nezastavili sa pred prekážkami a nepochopením druhých, pretože si v srdci zachovali úžas zo stretnutia s Kristom.“^[9]

Prorocká dimenzia zasväteného života sa prejavuje aj v evanjeliových radách. Pápež pozýva zasvätených, aby objavili tri evanjeliové dary ako „radostné poslanstvo lásky“ vystavané na skale milosrdenstva.^[10]

Prvou evanjeliovou radou je poslušnosť. Pre pápeža Františka je poslušnosť protihodnota za semienko anarchie – bezvládia, ktoré zasieva diabol.^[11] Boží Syn nebol anarchistom, nevolal svojich, aby robili násilie proti svojim nepriateľom. Iba v Ježišovi nachádzame pravú poslušnosť. Práve sv. Pavol použil slovo „poslušnosť“, aby nám ukázal na veľkosť Krista, ktorý sa uponížil a stal sa poslušným. (Porov. Flp 2, 8) Tajomstvo Krista je tajomstvom poslušnosti a jeho poslušnosť priniesla bohatú úrodu pre všetkých. Kristus, od ktorého si zasvätení berú ten najväčší príklad a inšpiráciu, vyzdvihol hodnotu poslušnosti a plnenia Božej vôle: „Lebo každý, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je na nebesiach, je môj brat i sestra i matka.“ (Mt 12, 50)

Poslušnosť je teda prorocký dar, o ktorý treba prosiť a pápež František k tomuto daru pripomína, že je prorockou cestou k slobode. Sloboda, ktorá pochádza z Ducha je v protiklade so slobodou, ktorá pochádza zo sveta.^[12] Preto sú rehoľníci osobitne povolani, aby vydávali svedectvo o tomto prorockom dare, o tom ako túto skutočnosť žil Pán Ježiš na zemi a ako nás aj cez tento dar pozýval k dokonalosti.

Prorocká dimenzia poslušnosti sa prejavuje aj v spôsobe ako dobre porozumieť hierarchiu služieb v Cirkvi. V tomto zmysle pápež František pripomína synodalitu ako podstatnú dimenziu v Cirkvi, cez ktorú sa dá lepšie porozumieť práve hierarchia služieb. Cirkev kráča vždy spolu a nikto v nej by nemal byť povyšovaný nad ostatných. Ako Peter, ktorý bol ustanovený v kolégiu apoštolov za skalu (porov. Mt 16, 18), a ktorý mal predovšetkým utvrďovať bratov vo viere (porov. Lk 22, 32). Tí, ktorí uplatňujú alebo majú autoritu, sú nazývaní „služobníci“, pretože sú najmenší zo všetkých. Aj pápež je „servus servorum Dei“. Pre Ježišových učeníkov - včera, dnes a zajtra je jedinou autoritou autorita služby, jedinou silou je sila kríža, podľa svojho Majstra: „Ježiš ich zavolať k sebe a povedal: „Viete, že vládcovia národov panujú nad nimi a mocnári im dávajú pocítiť svoju moc. Medzi vami to tak nebude. Ale kto sa medzi vami bude chcieť stať veľkým, bude vašim služobníkom. A kto bude chcieť byť medzi vami prvý, bude vašim sluhom. Ako ani Syn človeka neprišiel dať sa obsluhovať, ale slúžiť a položiť svoj život ako výkupné za mnohých.“ (Mt 20, 25-28)^[13]

Ako teda vykonávať alebo uplatňovať prorockú dimenziu poslušnosti, autoritu alebo vládnutie v Cirkvi? Na túto otázku pápež František odpovedal: rozlišovanie je najvyšším pravidlom, ktoré treba vždy realizovať v prítomnosti Pána a pripomenul sv. Ignáca z Loyoly.^[14]

Druhou evanjeliovou radou, v rámci prorockej dimenzie zasväteného života, je chudoba. Pápež František v príhovore biskupom, kňazom, rehoľníkom, zasväteným a seminaristom v Manile (16. januára 2015) povedal dôležitú vec: „Základným princípom chudoby je, aby sa v našich životoch naplno odzrkadlila chudoba Krista. Iba vtedy, keď sme chudobní my sami a eliminujeme naše uspokojenia, budeme schopní identifikovať sa s tými najposlednejšími bratmi a sestrami. Budeme vidieť všetky veci z novej perspektívy a tak s čestnosťou odpovieme na výzvu radikálne ohlasovať Evanjelium.“

Duch sveta nechce evanjelióvu chudobu, skôr ju skrýva. A to je výzva, aby sme ju viac prezentovali ľudskej spoločnosti. Je to preto, lebo duch sveta nemiluje cestu Ježiša Krista, ktorý sa stal

Duchovná príprava na návštevu Svätého Otca na Slovensku

chudobným, aby nás svojou chudobou obohatil. A k tomu sa ešte uponížil, aby sa stal jedným z nás. [15] Pápež František adresoval zasväteným osobám a seminaristom aj túto výzvu: „Keď pozemské dobrá vstúpia do srdca a začnú viesť náš život, stratili sme ho. Je to vtedy, keď sme svoju istotu vložili do nich, ako ten mladík z evanjelia.“ [16] V tejto výzve okrem iného použil aj slová sv. Ignáca z Loyoly, ako on vnímal chudobu: chudoba je ako matka a múr zasväteného života. Preto si v krátkosti priblížme tieto dve charakteristiky ako ich opisuje sám sv. Ignác, zakladateľ Spoločnosti Ježišovej. Sv. Ignác hovorí: „Nech všetci milujú chudobu ako matku a niekedy nech skúsia na sebe niečo z jej účinkov, a to v takej miere, akú bude diktovať svätá rozvážnosť...“ (Stanovy 287) Chudoba ako matka preto, lebo plodí viac dôvery v Boha. A chudoba ako múr: „Chudobu ako pevnú hradbu rehole treba milovať a udržiavať ju neporušenú, nakoľko je to s Božou milosťou možné. Nepriateľ ľudského pokolenia sa pokúša oslabiť túto baštu a útočisko, ktoré z vnuknutia Boha, nášho Pána, rehole dostali proti tomuto a iným protivníkom rehoľnej dokonalosti.“ (Stanovy 553) A pápež František dodáva: „múr preto, lebo chráni od každej svetskosti“.

Podľa Svätého Otca „duch chudoby nás podnecuje k tomu, aby sme zanechali všetko a nasledovali Ježiša Krista“. A pokračuje, že ak sa do srdca zasvätenej osoby dostane duch bohatstva a svetskosti a keď si zasvätená osoba začne zhromažďovať peniaze, aby si zaistila svoju budúcnosť, vtedy už budúcnosť nie je v Ježišovi, ale je v spoločnosti pozemských istôt, ktoré ja ovládam. [17]

Prorocká dimenzia chudoby v zasvätenom živote sa v prejavuje v autentickosti, ktorá ak je evanjeliová, prejavuje sa príkladom a následne slovami. Zasvätené osoby budú radostnými svedkami evanjelia len vtedy, ak budú svoj príklad chudoby skutočne žiť a prepájať ho s ohlasovaním Božieho slova. Tento životný štýl musí byť vidieť tak na úrovni osobnej, ako aj komunitnej.

Treťou evanjeliovou radou, v rámci prorockej dimenzie zasväteného života, je čistota. Pápež František sa často vo svojich príhovoroch dotýka aj tejto tretej dimenzie. Osobitne aj na pozadí mnohých sexuálnych škandálov a zneužívaní, ktoré spôsobili zasvätené osoby. Pripomína im túto pozitívnu formu ako cestu k pastoračnému materstvu a otcovstvu. Dokonalosť lásky sa rodí z čistoty srdca. Čistota vyjadruje výlučné odovzdanie sa láske Boha, ktorý je „skalou môjho srdca“. Zaujímavú reflexiu o čistote, celibáte alebo panenstve nám ponúka vo svojej posydonálnej apoštolskej exhortácii *Amoris Laetitia*. Rozlišuje medzi panenstvom tých, ktorí žijú tak, že sa neoženili a „často vykonávajú veľké služby v okruhu svojich priateľov, v cirkevnom spoločenstve alebo v pracovnom živote, vkladajú svoje talenty do služby kresťanského spoločenstva, na znak dobročinnnej lásky a dobrovoľníctva“ (AL 158) a panenstvo alebo čistotou tých, „ktorí nevstúpia do manželstva, pretože zasvätia život láske Kristovi a jeho bratom a ich oddanosť je veľkým obohatením pre rodinu – v Cirkvi aj v spoločnosti“ (AL 158).

Čistotu, panenstvo alebo celibát opisuje pápež František trojako: a) ako istú formu lásky (AL 159), formu milovať; b) znamenie, ktoré nám pripomína horlivosť pre Božie kráľovstvo či naliehavosť odovzdať sa bez výhrad službe evanjelizácie (AL 159); c) ako odraz plnosti neba, kde sa ľudia neženia, ani nevydávajú (Mt 22, 30) (AL 159).

Pozoruhodný je tiež citát pápeža Františka, ktorý si akoby vypožičal od sv. Jána Pavla II, keď povedal, že biblické texty „nedávajú dôvod zastávať ani podriadenosť manželstva, ani nadradenosť panenstva alebo celibátu“ kvôli pohlavnej zdržanlivosti. (porov. AL 159) A sám dodáva: „Skôr než hovoriť o akomkoľvek ohľade o nadradenosti panenstva, zdá sa primerané poukázať na to, že rôzne životné stavy sa navzájom dopĺňajú tak, že jeden môže byť dokonalejší v niektorom aspekte a druhý zasa z iného uhla pohľadu. (AL 159)

c) komunitná črta zasväteného života

Pápež František neustále vyzýva zasvätených, aby vstúpili do spirituality spoločenstva a urobili Cirkev domovom a školou spoločenstva. Hovorí: „Rehoľníci a rehoľníčky, podobne ako ostatné zasvätené osoby, sa zvyknú, ako som už spomenul, označovať za „odborníkov na komúnie“. Preto

Duchovná príprava na návštevu Svätého Otca na Slovensku

očakávam, že „spiritualita spoločenstva“, o ktorej hovoril sv. Ján Pavol II., sa stane skutočnosťou a že budete prví, čo sa chopia „veľkej výzvy, ktorá je pred nami“ v tomto novom tisícročí – „urobiť z Cirkvi dom a školu spoločenstva“.^[18] Je to výzva pápeža smerom k tomu, aby sa ukázal pred svetom „ideál bratstva“, ktorý, ako on hovorí, sledovali zakladatelia a zakladateľky jednotlivých foriem zasväteného života.

Rehoľný život je svojím spôsobom spoločenstvom veriacich, ktorí sa cítia byť milovaní Bohom, a ktorí hľadajú spôsob ako ho milovať. Harmóniu do rehoľného spoločenstva podľa pápeža Františka prináša skúsenosť s milosrdnou láskou Boha. Toto je východiskový bod. Zo života vieme, že niet rehoľného spoločenstva, v ktorom by neboli konflikty, tie sa vždy nájdu, vznikajú rôzne nedorozumenia a týmto všetkým negatívam treba nejakým spôsobom čeliť. Dá sa to len vtedy keď v komunitnom živote rastieme v milosrdenstve, trpezlivosti a v dokonalej láske.^[19]

Spoločenstvo nie je uniformitou, ale jednotou v mnohosti. To si nesmieme zamieňať. Najväčším problémom je, ak si niektoré zasvätené osoby v sebe živia želanie urobiť ostatných na svoj obraz a podobu. Jednota v rehoľnom spoločenstve je darom od Boha a nemôže sa nariadiť ani silou ani príkazom. Táto jednota sa podľa pápeža Františka buduje najmä úprimnou blízkosťou k človekovi, ktorého práve stretám na ceste: „Brat alebo setra v spoločenstve je váš prvý blížny. Spôsob, akým sa vzdiaľujeme od bratov a sestier je najmä terorizmus ohovárania a klebiet...“^[20] Zasväteným osobám v tomto kontexte adresuje aj tieto slová: „Preto vás pozývam, aby ste si v tejto súvislosti znovu prečítali viaceré moje prihovory, v ktorých bez prestania opakujem, že kritika, klebety^[21], závisť, žiarlivosť, nepriateľstvá sú postoje^[22], ktoré nemajú právo prebývať v našich domoch, kultúra individualizmu^[23]...treba sa usilovať o „mystiku spoločného života, ktorá náš život robí svätým putovaním.“^[24]

Príkladom pre rehoľné spoločenstvo, pre zasvätené osoby, žijúce v spoločenstvá sú prvé kresťanské spoločenstvá, ktoré vznikali v Cirkvi. Tie boli vynikajúcim a atraktívnym znamením jednoty a lásky. Pápež František často pripomína túto jednotu prvých kresťanov zjednotených v láske, v porozumení, vo vzájomnej pomoci, ktorí sa dokázali deliť s radosťami, utrpením, ale aj skúsenosťami života. V tomto duchu to vyjadril pri stretnutí s menšími bratmi: „Vaša rehoľná rodina je povoláná k tomu, aby vyjadrila toto konkrétne bratstvo prostredníctvom obnovenia vzájomnej dôvery a podčiarkujem toto: obnovenie vzájomnej dôvery – v medzi osobných vzťahoch, aby svet videl a uveril, rozpoznať, že Kristova láska uzdravuje zranenia a zjednocuje.“^[25]

Svedectvo zasväteného života sa vydáva aj prostredníctvom spoločnej práce, keď rehoľné spoločenstvo má účasť na nejakom zverenom poslaní. Spoločné poslanie na ohlasovanie evanjelia potvrdené svedectvom spoločného komunitného života a hodnotami ako je prijatie, rešpekt, vzájomná pomoc, porozumenie, úcta, odpustenie alebo radosť, je to najsilnejšie svedectvo pre dnešný svet. Duch rodiny, ktorý vám zanechal don Bosco v tomto zmysle veľmi pomáha, podporuje vytrvalosť a priťahuje k zasvätenému životu. Aj takéto slová povedal pápež František účastníkom generálnej kapituly saleziánov.^[26]

Od členov zasväteného života očakáva najmä dôsledné plnenie ich vlastného poslania, ale aj univerzálneho poslania, na ktorom participuje celá Cirkev: vyjsť zo seba samých a ísť na periférie života... celé ľudstvo od nás očakáva – ísť k ľuďom, ktorí stratili nádej, k rodinám, ktoré sú v núdzi, k opusteným deťom a mladým ľuďom, ktorí nemajú budúcnosť, k opusteným chorým a starým, ale aj k bohatým, ktorí majú prázdne srdce, či k mužom a ženám, ktorí hľadajú zmysel života a túžia po božskom.^[27]

Zakončenie

Túto katechézu by som chcel zakončiť vďačnosťou pápeža Františka za zasvätený život, ktorú vyjadril na záver Roka zasväteného života v Bazilike sv. Petra v apoštolskom liste všetkým zasväteným osobám.

Duchovná príprava na návštevu Svätého Otca na Slovensku

„Napokon sa z dnešného sviatku naučme žiť vo vďačnosti za stretnutie s Ježišom a za dar povolania k zasvätenému životu. Ďakovať a vzdávať vďaky: Eucharistia. Aké je krásne stretávať šťastné tváre zasvätených ľudí, azda už i pokročilých vekom ako Simeon či Anna, spokojných a plných vďačnosti za vlastné povolanie. Toto je jedno slovo, ktorým môžeme zhrnúť všetko to, čo sme prežili v tomto Roku zasväteného života: vďačnosť za dar Ducha Svätého, ktorý vždy oživuje Cirkev prostredníctvom rozličných chariziem. Evanjelium sa končí touto vetou: «Chlapec rástol a mocnel, plný múdrosti a Božia milosť bola na ňom» (v. 40). Nech Pán Ježiš, na materský príhovor Panny Márie rastie v nás a nech v každom z nás vzrastá túžba po stretnutí, uchovávanie úžasu a radosť z vďačnosti. Takto budú druhí priťahovaní jeho svetlom a budú sa môcť stretnúť s Otcovým milosrdenstvom.“^[28]

V apoštolskom liste zhrnul vďačnosť do jednej vety: „Už teraz som s vami všetkými vďačný za dary milosti a svetla, ktorými nás Pán chce obohatiť, a všetkých nech vás sprevádza moje apoštolské požehnanie.“^[29]

Katechézu spracoval P. Ján Benkovský SJ

-
- [1] Porov. Gaudete et exultate, Evangelii gaudium.
- [2] Porov. Pápež František členom kapituly Menších bratov (26. máj 2015).
- [3] Porov. Stretnutie s kňazmi, rehoľníkmi a seminaristami (26. november 2016, Keňa).
- [4] Porov. Z homílie pápeža Františka na záver Roka zasväteného života (2. február 2016).
- [5] Porov. Rozhovor s pápežom Františkom (19. august 2013).
- [6] Porov. Stretnutie s kňazmi, rehoľníkmi, seminaristami (26. november 2015).
- [7] Porov. Príhovor pápeža Františka Vyším rehoľným predstaveným Talianska (7. november 2014).
- [8] Porov. Apoštolský list Svätého Otca Františka všetkým zasväteným osobám (21. november 2014, na sviatok Obetovania Panny Márie).
- [9] Porov. Z homílie pápeža Františka na záver Roka zasväteného života (2. február 2016).
- [10] Porov. Prejav pápeža Františka v aule Pavla VI. (1. február 2016).
- [11] Porov. Prejav pápeža Františka v aule Pavla VI. (1. február 2016).
- [12] Porov. Príhovor pápeža Františka k mladým zasväteným (17. september 2015).
- [13] Porov. Z príhovoru pápeža Františka na spomienku 50. výročia ustanovenia Inštitútu synody biskupov (17. október 2015).
- [14] Porov. Rozhovor s pápežom Františkom (19. august 2013).
- [15] Porov. Z príhovoru pápeža Františka v Havane (20. september 2015).
- [16] Porov. Z príhovoru pápeža Františka v Havane (20. september 2015).
- [17] Porov. Z príhovoru pápeža Františka v Havane (20. september 2015).
- [18] Porov. Apoštolský list Svätého Otca Františka všetkým zasväteným osobám (21. november 2014, na sviatok Obetovania Panny Márie).

Duchovná príprava na návštevu Svätého Otca na Slovensku

[19] Porov. Stretnutie rehoľných spoločenskí s pápežom Františkom v Južnej Kórei (16. august 2014).

[20] Porov. Prejav pápeža Františka v aule Pavla VI. (1. február 2016).

[21] Porov. Príhovor pápeža Františka zasväteným (17. september 2015).

[22] Porov. Príhovor pápeža Františka zasväteným (17. september 2015).

[23] Porov. Príhovor pápeža Františka na Národnom stretnutí Konferencie talianskych vyšších predstavených (7. september 2014)

[24] Porov. Apoštolský list Svätého Otca Františka všetkým zasväteným osobám (21. november 2014, na sviatok Obetovania Panny Márie).

[25] Porov. Pápež František členom kapituly Menších bratov (26. máj 2015).

[26] Porov. Z príhovoru pápeža účastníkom generálnej kapituly saleziánov (31. marec 2014).

[27] Porov. Apoštolský list Svätého Otca Františka všetkým zasväteným osobám (21. november 2014, na sviatok Obetovania Panny Márie).

[28] Príhovor pápeža zasväteným na záver Roka zasväteného života (2. február 2016).

[29] Porov. Apoštolský list Svätého Otca Františka všetkým zasväteným osobám (21. november 2014, na sviatok Obetovania Panny Márie).